Ο πύργος της Βαβέλ – Πως «εξηγεί» η ιουδαιοχριστιανική θρησκεία την ποικιλία γλωσσών στον κόσμο

Η ιστορία του πύργου της Βαβέλ υπάρχει στη Γένεση, στο κεφάλαιο 11. Ξεκινά ως εξής:

Καί ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος ἕν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εὗρον πεδίον ἐν γῇ Σενναὰρ καὶ κατῴκησαν ἐκεῖ. καὶ εἶπεν ἄνθρωπος τῷ πλησίον αὐτοῦ· δεῦτε πλινθεύσωμεν πλίνθους καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς πυρί. καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον, καὶ ἄσφαλτος ἦν αὐτοῖς ὁ πηλός. καὶ εἶπαν· δεῦτε οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν καὶ πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλὴ ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. καὶ κατέβη Κύριος ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν ᾠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ εἶπε Κύριος· ἰδοὺ γένος ἓν καὶ χεῖλος ἓν πάντων, καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ᾽ αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. δεῦτε καὶ καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον. καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς ***Σύγχυσις****, ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος τὰ χείλη πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.*

[Και ολόκληρη η γη ήταν μιας γλώσσας, και μιας φωνής. Και όταν κίνησαν από την ανατολή, βρήκαν μια πεδιάδα στη γη Σεναάρ· και κατοίκησαν εκεί. Και ο

*ένας είπε στον άλλον: «Ελάτε, ας κάνουμε πλίθες, και ας τις ψήσουμε σε φωτιά»· και η μεν πλίθα τούς χρησίμευσε αντί για πέτρα, η δε άσφαλτος τους χρησίμευσε αντί για πηλό. Και είπαν: «Ελάτε, ας κτίσουμε για μας μια πόλη και έναν πύργο, που η κορυφή του να φτάνει μέχρι τον ουρανό· και ας αποκτήσουμε για μας όνομα, μήπως και διασπαρούμε επάνω στο πρόσωπο της γης». Και ο Κύριος κατέβηκε για να δει την πόλη και τον πύργο, που οικοδόμησαν οι γιοι των ανθρώπων. Και ο Κύριος είπε: «Να, ένας λαός, και όλοι έχουν μία γλώσσα, και άρχισαν να το πραγματοποιούν· και τώρα δεν θα εμποδιστεί σ' αυτούς κάθε τι που σκοπεύουν να κάνουν· ελάτε, ας κατέβουμε, και ας συγχύσουμε εκεί τη γλώσσα τους, για να μη καταλαβαίνει ο ένας τη γλώσσα τού άλλου». Και από εκεί ο Κύριος τους διασκόρπισε επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης· και σταμάτησαν να κτίζουν την πόλη. Γι' αυτό, το όνομά της ονομάστηκε **Βαβέλ**· επειδή, εκεί ο Κύριος σύγχυσε τη γλώσσα ολόκληρης της γης· και από εκεί ο Κύριος τους διασκόρπισε επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης.]*

(Γένεσις, 11: 1-9)

Παρατήρηση: *Ιδιαίτερα ενδιαφέρον είναι ότι η λέξη «Βαβέλ» (που υπάρχει στο μασοριτικό κείμενο και στη μετάφραση των Ιεχωβάδων) δεν υπάρχει στο ελληνικό κείμενο (μετάφραση Ο'), αλλά μεταφράζεται ως «Σύγχυση». Πέραν αυτού, αξιοσημείωτο είναι ότι ο Γιαχβέ μιλά -για μια ακόμη φορά- σε πρώτο πληθυντικό πρόσωπο.*

Αυτή είναι η ιστορία· μια πολύ ανόητη και αντιφατική ιστορία είναι! ...

Κατ' αρχάς, αυτός ο οικείος και ασεβής τρόπος με τον οποίο αναφέρεται στον Θεό αυτό το κεφάλαιο, είναι προσβλητικός για έναν σοβαρό άνθρωπο. Όσον αφορά την πρόθεση κατασκευής ενός πύργου που θα φτάσει στον ουρανό, δεν μπορεί να υπήρξαν άνθρωποι τόσο ανόητοι που να πίστευαν κάτι τέτοιο. Αλλά το να παρουσιάζεται ο Θεός να ζηλεύει αυτή την προσπάθεια, όπως έκανε ο συγγραφέας αυτής της διήγησης, ουσιαστικά προσθέτει ασέβεια στην ανοησία. «*Δεῦτε οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν...*», λένε οι χτίστες, «*...καὶ πύργον, οὗ ἔσται ἡ*

κεφαλὴ ἕως τοῦ οὐρανοῦ». «Δεῦτε καὶ καταβάντες...», λέει ο Θεός, *«...συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν».*

Αυτή η οικειότητα είναι απρεπής και η αιτιολόγησή της είναι ακόμα χειρότερη. *«Τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ᾽ αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν».* Ο Μεγαλοδύναμος παρουσιάζεται να ζηλεύει την επιθυμία τους να ανέβουν στον ουρανό. Η ιστορία αυτή είναι μια τελείως γελοία προσπάθεια, γελοία ακόμα και για μύθο, να εξηγηθεί η ποικιλία γλωσσών στον κόσμο, και απ' ό,τι φαίνεται αυτός ήταν ο σκοπός της.

Επιπλέον, η σύγχυση των γλωσσών για να χωριστούν οι άνθρωποι δεν έχει νόημα, γιατί αντί να παράγει αυτό το αποτέλεσμα, ουσιαστικά θα αύξανε τις δυσκολίες των ανθρώπων και θα τους ανάγκαζε να μείνουν κοντά ο ένας στον άλλο. Πού θα μπορούσαν να πάνε για να βελτιώσουν τη ζωή τους;

Άλλη μια παρατήρηση στην ιστορία, είναι ότι είναι ασυνεπής με την ιδέα ότι η Βίβλος είναι ο λόγος του Θεού που δόθηκε από τον Θεό για να διαβαστεί από την ανθρωπότητα. Τίποτα δεν θα εμπόδιζε τη διάδοση αυτού του λόγου περισσότερο από τη σύγχυση των γλωσσών της ανθρωπότητας. Οι άνθρωποι, που μετά από αυτό μιλούσαν διαφορετικές γλώσσες, θα μπορούσαν να καταλάβουν τον λόγο του Θεού, όσο μπορούσαν και οι χτίστες της Βαβέλ να καταλάβουν ο ένας τον άλλο. Αν όντως ο Θεός ήθελε να δώσει τον λόγο του στους ανθρώπους, σίγουρα θα ήταν καλύτερο η ανθρωπότητα να είχε ένα στόμα και μία φωνή, όπως πριν τη Βαβέλ, και να μην είχαν συγχυσθεί ποτέ.

Ωστόσο, είναι γεγονός ότι η Βίβλος δεν επιδέχεται εξέτασης σε κανένα τμήμα της, το οποίο δεν θα συνέβαινε αν ήταν όντως ο λόγος του Θεού. Αυτοί που το πιστεύουν αυτό είναι αυτοί που ξέρουν τα λιγότερα για τη Βίβλο και οι ιερείς πάντα φροντίζουν να κρατούν τα αντιφατικά και ασυνεπή τμήματά της κρυμμένα.

Ο Άρμστρονγκ γράφει για την ιστορία του πύργου της Βαβέλ:

> ***Ερώτηση:*** *Τί είναι πιο γελοίο; Η ιδέα ενός πύργου που φτάνει στα Ουράνια ή η ιδέα ότι μερικοί αρχιτέκτονες της Εποχής του Χαλκού μπορούν να φοβίσουν τον Θεό;*

Από αυτούς τους 9 στίχους στην αρχή του κεφαλαίου 11 της Γενέσεως

μαθαίνουμε ότι:
1. Προφανώς αυτοί που έγραψαν τη Βίβλο νόμιζαν ότι είναι αρχιτεκτονικά εφικτό να χτιστεί ένας πύργος που μπορεί να φτάσει στα σύννεφα (ή τον ουράνιο θόλο) και κατά συνέπεια στα Ουράνια.
2. Ο Γιαχβέ φοβήθηκε αυτούς τους ανθρώπους στον στίχο 6.
3. Ο Γιαχβέ καταράστηκε τους ανθρώπους για να σταματήσει την ανοικοδόμηση. Οι διαφορετικές γλώσσες δημιουργήθηκαν στιγμιαία εκείνη τη στιγμή.

[...]

Η κοινή λογική, μας λέει:
1. Είναι εντελώς απίθανο ο δημιουργός ολόκληρου του σύμπαντος να νιώθει φόβο ή να απειλείται από οποιαδήποτε ανθρώπινη δραστηριότητα.
2. Προφανώς ο Θεός δεν απειλείται από το ότι ταξιδεύουμε πέρα-δώθε στο φεγγάρι, αφού επιτρέπει να γίνει ένα τέτοιο ταξίδι.
3. Αν όντως υπάρχουν τα Ουράνια (ή ο Παράδεισος), δεν βρίσκονται κοντά στη Γη.

Βιβλική αντίφαση:
Αν και η Βίβλος στη Γένεση (κεφ. 11) λέει ότι υπήρχε μόνο μια γλώσσα, στο αμέσως προηγούμενο κεφάλαιο υποδηλώνει ότι υπήρχαν παραπάνω από μία...

Γένεσις, 10: 5: «ἐκ τούτων ἀφωρίσθησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐν τῇ γῇ αὐτῶν, ἕκαστος κατὰ γλῶσσαν ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσιν αὐτῶν».
Γένεσις, 10: 20: «οὗτοι υἱοὶ Χάμ, ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν, κατὰ γλώσσας αὐτῶν, ἐν ταῖς χώραις αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσιν αὐτῶν».
Γένεσις, 10: 31: «οὗτοι υἱοὶ Σήμ, ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν, κατὰ γλώσσας αὐτῶν, ἐν ταῖς χώραις αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσιν αὐτῶν».

Προφανώς υπήρχαν περισσότερες της μίας γλώσσες και πριν τον πύργο της Βαβέλ, σύμφωνα με το 10ο κεφάλαιο. Αλλά το 11ο λέει ότι δεν υπήρχαν. Πώς γίνεται αυτοί που συνέθεσαν τον φερόμενο «λόγο του Θεού» να ήταν τόσο τσαπατσούληδες;

Πηγή: «Η εποχή της λογικής» – Τόμας Πέιν (μετάφραση onthewaytoithaca.wordpress.com)